

3.6 Rodina, příbuzní, rodinní přátelé

Uvědomuji si, že při vzpomínání dost zanedbávám rodinu. Pokusím se to trochu napravit, ale jsem si vědom, že jen málo kdy jsem s to jednotlivé situace a události časově zařadit. Chci se zde zaměřit především na léta mého druhého stupně školní docházky, ale nejednou časové hranice tohoto období překročím, někdy i kvůli tomu, že nejsem s to jednotlivé události časově zařadit.

Maminka byla od mého narození (vlastně od svatby) v domácnosti, a to až do roku 1960. Věnovala se nám hodně, nicméně po práci ve škole se jí stýskalo a nějaký peníz k tatínkovu příjmu by byl velice vítaný¹. Určitým kompromisem bylo, že vedla kursy němčiny organizované obvodní Osvětovou besedou, dokonce napsala pro ně i skripta. Vztahy mezi lidmi v Osvětové besedě byly relativně velmi dobré, což v dobách silného komunistického útlaku bylo velice příjemné.

Tatínek byl zaměstnán jako odborný pracovník v Ústavu pro českou literaturu ČSAV. Měl možnost dost pracovat doma, presenční snad byly jen dva půldny týdně. Myslím, že patřil k hodně výkonným pracovníkům, později se stal vedoucím bibliografického oddělení, ale výraznější postup u něho jako nekomunisty, navíc známého svým odmítavým vztahem k oné vedoucí straně, nepřicházel v úvahu.

Jarda šel do školy o 3 roky později než já, takže r. 1958 končil 5. třídu. Jeho velkým koníčkem se stal tenis. Na tenisové kurty *ČKD Stalingrad* (později *Bohemians Praha*) jsme chodili oba. Platit jsme nemuseli nic, stačilo odpracovat nějaké brigády, občas připravit kurty ke hře, a předpokládalo se, že žáci pomohou i se sbíráním a podáváním míčků. Rozdíl mezi námi byl ten, že já jsem byl tenista beznadějný (nicméně celkem dobře jsem se uplatňoval jako rozhodčí), kdežto Jarda byl skutečně nadějný, takže už jako žák obecné školy hrál v žákovském družstvu v soutěžích. Jardův tenis se stal tatínkovi koníčkem, a tak se často stávalo, že sobotní odpoledne, případně i neděli, jsem trávil já s maminkou a Jarda někde na kurtech s tatínkem.

Jarda jako mladší žák se stal snad druhým nejlepším hráčem v Československu a s Jiřím Medonosem přebor ve čtyřhře aspoň jednou vyhrál. Pokud si vzpomínám, měl jsem z jeho úspěchů radost a zároveň jsem byl spokojený, že já nejsem na ničem tak závislý a ničím tak zotročovaný jako on tenisem.

Maminčina maminka, babička **Marie Zdražilová** (vdova; dědeček Jaroslav Zdražil, sládek a majitel pivovaru v Brtnici, zemřel 1930), žila se svými zbývajícími dvěma

¹ Vzpomínám si, že v 5. třídě kvůli škole v přírodě jsme kamsi uváděli příjem rodičů (nevím, zda hrubý nebo čistý). Tatínek měl tehdy cca 1400 Kč měsíčně, zatímco maminka Pavla Linhartová, dělnice ve strašnické Tesle, měla asi o 200 Kč více - Pavel L. byl také z dvou sourozenců.

dcerami, **Sylvou** (Sylvie, 1914) a **Nadou** (Naděžda, 1923) v Litoměřicích; babička s tetou Nadou se tam odstěhovala z Boletic u Děčina, teta Sylva žila dříve sama v podnájmu v Lovosicích, kde dělala katolickou katechetku. A s nimi bydlel i bratranec **Jan** (*1949)², žiji v představě, že se narodil už v Litoměřicích, ale myslím, že část roku 1949 babička s Nadou bydlely ještě v Boleticích. Babička byla hodně nemocná se srdcem, dožila v domově důchodců v Liběšicích u Úštěku (+21.6.1961).

Babička i litoměřické tety byly katoličky. Myslím, že mamčin přestup do naší církve a tatínkův konfesijní vliv vnímaly dost záporně. Úplně jinak tomu ovšem bylo pro druhém vatikánském koncilu, kdy jakékoli napětí způsobené různou církevní příslušností zcela zaniklo.

Tatínkova maminka **Malvína Nečasová** (rozená Smetánková) bydlela ve Valašském Meziříčí ve vile³, kterou si s dědečkem Karlem (+1925), gymnazijním profesorem matematiky a fyziky před první světovou válkou dali postavit. Babička patřila k první generaci vysokoškolsky vzdělaných žen; byla profesorkou češtiny, němčiny a tělocviku. U nás trávila období kolem vánoc. Tato tradice vznikla, když v Praze ještě bydlela teta **Bohunka**, tatínkova mladší sestra; babička bývala u ní v pokojíku ve věži smíchovského evangelického kostela. V době, kdy jsem byl ještě hluboko na prvním stupni, jsme však o Bohunce ztratili informace; babička na dotaz, proč už není s ní, odpovídala, že cestuje. S onou odpovědí jsem se spokojil.

Když už jsem byl na druhém stupni, dostala maminka dopis, jehož odesílatelkou byla údajně *Enya Macrae* (možná jméno komolím). Pod jménem své přítelkyně či známé psala Bohunka. Maminka jí vysvětlila, že její nečitelný rukopis se nedá číst, nicméně StB nic neuniklo. Tatínek absolvoval výslechy v Bartolomějské, babičku vyslýchali také. Kádrový profil naší rodiny byl bez diskusí "špinavý". Já jsem v průběhu druhého školního stupně chodil na angličtinu k paní Bláhové do Počernické ulice, a po roce jsem se tak cítil tak suverénně, že jsem využil možnosti setkat se v Praze na Karlově nám. u jisté slečny xy s *Barbarou*, údajně přítelkyní Enyinou. Mluvil jsem s ní dost neurčitě, ale něco o tetičce jsem se dověděl. Samozřejmě, že i o tomto setkání StB věděla (jako roli měla ona slečna xy, nevím; mohla spolupracovat s StB, mohla být i obětí). Korespondenční styk s tetičkou pak nějaký kratší čas nebyl možný, poté, co se vdala a získala britské občanství, to už zas možné bylo.

² Kdo byl Honzův táta, jsem dlouho nevěděl, a snad jsem se ani o to moc nestaral, asi jsem si představoval, že se teta Naďa záhy rozvedla. Až někdy kolem mého 18. roku byly Jana a Marta Najmanovy v Litoměřicích na návštěvě na metodistické faře u Burešů, a od nich jsem se dověděl jak to s Honzovým tatínkem bylo a je – že je katolický kněz.

³ Později vilu velice nevýhodně prodala (zřejmě naletěla nepoctivým lidem) a odstěhovala se k sestře do Brna, viz dále.

Skutečnost, že tetička Bohunka odešla, jsem přijímal dost ambivalentně. Bylo mi líto, že se s ní už nevidáme a třeba neuvidíme, zvláště v 8. třídě v souvislosti s řešením otázky, co se mnou bude dál, jsem si uvědomoval, že svým odchodem zkomplikovala život nám ostatním. Na druhé straně z klukovského negativního postoje k režimu plynul určitý obdiv ke všem, kdo emigrovali na západ⁴. A ty pozornosti, které jsme od tetičky někdy dostávali, byly i určitou vazbou k západnímu světu. Jak jsem pak žil v dělnickém prostředí a setkal jsem se s řadou vysokoškolsky vzdělaných dělníků, jimž nebylo dovoleno vykonávat zaměstnání odpovídající jejich kvalifikaci a kteří se se svou aktuální životní situací dokázali vyrovnat, jsem nabýval přesvědčení, že ač komunistický režim je dost hrozný, žít se v něm dá a svůj domov v Československu jsem měl rád.

To jsem se ale od tématu "příbuzní" docela vzdálil. Pokusím se aspoň stručně vzpomenout na prastrýce a pratety a další vzdálenější příbuzné, s nimiž jsme byli aspoň trochu v kontaktu. Začnu sourozenci babičky Zadražilové, rozené Laštovkové (*1886)⁵.

Nejvíce jsme se stýkali s tetami Sylvou (Sylvestra Petříková, vdova po lékaři), Slávou (Jaroslava Hrubá, rozvedená, bezdětná, garsonka ve velkém činžovním domě na Břevnově v dnešní Patočkově ulici) a s manželi Zdeňkem (stavební inženýr) a Milkou (Marie) Laštovkovými, kteří bydleli na Hanspaulce.

Teta **Sylva** bydlela na Braníku v Talafúsově ulici v pěkné vile se zahradou (nějakou dobu tam byli nájemníci) se synem **Vladkou** (dost dlouho byl svobodný) a dcerou **Táňou**, provd. **Mamčářovou**. O tetě Táně se v rodině říkalo, že zemřela na rakovinu, později jsem se dověděl, že šlo o dobrovolný odchod ze života související s nezvládnutím studia na medicíně. Vdovec Ing. Vlastík Mamčář se pak oženil, ale zůstal s rodinou v kontaktu. S Evinkou jsme se s ním potkávali a přátelsky zdravili v Malešickém parku (bydlel v Troilově ulici). – Nevím, co je na tom pravdy, ale říkalo se, že pro strýce Vladku hledali nevěstu, až našli v Oráčově u Jesenice **Martu** (? Schymikovou), jejíž předkové přišli snad ze Zelowa (či z Volyně); byla členkou naší církve. Spolu pak měli dceru **Táňu**, která vystudovala práva. Tatínek po mamčině smrti udržoval příbuzenské kontakty, ale po jeho smrti už o Petříkových nevíme (a neví o nich ani Honza Zadražil). Strýc Vladka zemřel dost předčasně, takže Táňa vyrůstala s maminkou Martou. Byla v branickém sboru confirmována, ale pak se, pokud vím, z církve ztratila.

⁴ Představovali jsme si, že všichni emigranti jsou na západě přijímáni s otevřenou náručí. Jak tomu ve skutečnosti bylo, jsem se vlastně dověděl až po r. 1989 z tetiččina vzpomínání

⁵ O mamčině a tatínkově mládí a jejich rodičích bych se rád zmínil na jiném místě.

K tetě **Slávě** jsme jezdili daleko méně než k tetě Sylvě, protože ona velice ráda pobývala u své sestry na Braníku. Pro mne v jejím břevnovském bydlišti bylo zajímavé vidět v domě výtah - to tehdy ještě nebylo běžné. Kromě jiného obě tyto mé milé pratety spojovala i obliba kouření.

Strýce Zdeňka a tetu Milku jsem měl velice rád. Pamatuji si, že jsme k nim jezdili na Hanspaulku do Soborské ulice, kde měli velký, snad čtyřpokojový byt. Za první republiky patřili do vyšší společenské třídy, strýc byl stavební inženýr, a myslím, že velice schopný a úspěšný. A tak navzdory svému komunistickému zeťovi prof. Josefu Turečkovi se k nim režim zachoval tvrdě a museli příjemné bydlení opustit a odstěhovat se; přijali bydlení ve vile u Turečků v podkroví, což bylo také na Hanspaulce, a to ve Vostrovské ulici. K vile patřila velká zahrada hraničící dále s ulicemi Na Viničních horách a Tylišovskou. Vzpomínám si, že jsem Laštovkům občas jezdil s něčím pomáhat, myslím, že šlo o občasné nošení uhlí. Zemřeli už hodně dávno, myslím, že asi mezi mými 15 a 22 lety, a odešli krátce po sobě, nemýlím-li se, tak teta Milka asi o měsíc dřív.

Hanspaulští Laštovkovi měli jedinou dceru **Ludmilu** (1912 - ???), doktorku práv, která se vdala za svého učitele, tehdy docenta (či mimořádného profesora?) **Josefa Turečka** (1900-1979), prvního pounorového děkana právnické fakulty, v době aktivního působení ze strany státu oceňovaného za „budování socialistické právnické fakulty“. Věřím však, že lidem neubližoval. Teta Lída jako advokátka v politických procesech souzeným velice pomáhala a byla za to hlavně v roce 1968 oceňována.

S dalšími příbuznými z Laštovkovy strany jsme se téměř nestýkali. Šlo o další babiččinu sestru **Madlu**, která bydlela na Korunní třídě u Vinohradské vodárny a o babiččina bratra **Antonína**, strojuvůdce z Trutnova. Teta Madla měla snad dvě dcery, jedna, sochařka, se provdala za internistu **MUDr. Vladimíra Bartoše**, později se rozešli a poté se zas k sobě vrátili. MUDr. Bartoš se stal vynikajícím diabetologem, pracoval ve Vinohradské nemocnici a širší rodině pomáhal. Byl se na mne podívat po mé operaci žlučníku, a vím, že Evinčina babička Lojzicka (diabetička) vždy o něm v dobrém mluvila.

Se strýcem Toníkem určitý kontakt udržoval tatínek. Jeho dcera, provdaná Lhotáková, bydlela v Litvínově a měla dceru **Ivanu**, která studovala učitelství matematiky a deskriptivní geometrie na MFF o dva roky za mnou. Několikrát jsem jí byl navštívit na koleji (shodou okolností jedna její spolubydlící měla příjmení Laštovková, ale nebyla příbuzná). S Ivanou jsem se pak ještě jednou setkal, když už byla vdaná a bydlela v Třebívlicích. Bylo to v době mého lovosického působení. Její manžel **Zdeněk Zatřepálek** učil tehdy dějepis (a snad i občanskou nauku) na učňovské škole, kde byl

podle vlastních slov spíš krotitelem než kantorem; jako správný lokální historik severozápadní čtvrtiny Čech se věnoval hledání argumentů, že nejbližší kopec nad Třebívlicemi je pověstným Vogatisburgem, kde Samo porazil Dagoberta.

A neměl bych zapomenout ještě na babiččinu sestru **Jiřinu Srbovou**. Bydlela v Táboře a její jediná dcera **Majka**, lékařka, byla provdaná za právníka **Ivana Janouška**, s nímž někdy mezi válkou a rokem 1948 odcestovala asi na dva roky do Austrálie. Po komunistickém puči r. 1948 se rozhodli u protinožců zůstat, strýc Ivan se zprvu živil jako kuchař, po čase však získal jakési docela významné místo jako právník, teta Majka jako lékařka byla velice úspěšná. Janouškovi se usadili v Port Moresby na Nové Guineji a teta Majka se stala zdravotní inspektorkou celé britské (tedy východní) části ostrova. Teta Jiřina - snad to bylo v roce 1957 - se, ač stará a dost nemocná, za svou dcerou a zeťem odstěhovala. Vzpomínám si, že jsme se s ní byli loučit na letišti a já jsem tam svým dětským fotoaparátem Altissa hodně fotografoval. Vzpomínám na to proto, že mě pak do tajů zpracování fotografií uvedl v temné komoře Pragoexportu (snad někde na Jungmannově náměstí) výše zmíněný Vlastík Mamčář .

Pokud mě mysl neklame, ze strany dědečka Jaroslava Zadražila jsem žádné pratety či prastrýce, resp. jejich potomky nepoznal. Může to souviset i s tím, že jsem nepoznal ani dědečka. U příbuzných z tatínkovy strany je tomu obdobně, byť méně výrazně.

Babička Malvína měla 6 sourozenců (nevím, zda ne více, ale těch 6 se dožilo dospělého věku): **Emila** (profesor češtiny na Karlově universitě), **Jaroslava** (český generální konzul v Chicagu, předpokládám, že bezdětný, vystudoval teologii), **Františka** (profesor medicíny, podílel se na vzniku lékařských fakult v Záhřebě a v Hradci Králové, zůstal svobodný), **Bohuslavu**⁶ (provd. Víšková - nevím, zda příjmení píšou správně), **Justu** (provd. Vávrová, bezdětná) a **Annu** (úřednice, zůstala svobodná). Z nich si pamatuji jen na poslední dvě zmíněné sestry, obě bydlely v Brně. Teta Justa byla vdova a bylo zajímavé, že sestra jejího manžela byla manželkou babiččina bratra Emila. Když babička prodala vilu ve Valašském Meziříčí, nastěhovala se do Brna k tetě Anince. O babiččiných synovcích a neteřích jsem věděl více méně jen z vyprávění. Teta Bohuslava měla ještě dceru Miladu, provdanou Nováčkovou, která zakotvila ve Znojmě a nikdy jsem se s ní neviděl. Strýc Emil měl syny Emila - lékaře a Jana - faráře a dceru Marii (Kučerovou) - zubní lékařku. Emil Smetánka, interní lékař, bydlel v Nuslích a později se přestěhoval do Malešic, kde jsme se občas potkávali. Jeho manželka byla zubařka, měli dvě dcery Marii a Janu (o nich se, doufám, zmíním při vzpomínkách na

⁶ Syn tety Bohuslavy Jiří byl tatínkovým velice oblíbeným bratrancem, zvláště v době, kdy tatínek studoval poslední rok gymnázia v Brně, kde Víškovi bydleli. Žel, zahynul v koncentračním táboře, tuším, že v Mauthausenu

některé pozdější období života), které byly výrazně starší než my s Jardou, takže není divu, že nějaký příbuzensko-kamarádský vztah mezi nimi a námi (Jardou a mnou) nevznikl. O dalších našich vzdálenějších sestřenicích a bratrancích z této strany platí ovšem totéž, ba ještě výrazněji.

Jan Smetánka byl farářem na Smíchově (jeho manželka Ruth byla dcerou faráře, pův. kazatele Jednoty čbr., Aloise Bílého), někdy jsme snad u nich na návštěvě byli, ale nic si z toho nepamatuji. Smetánkovi měli dcery Ruth a Marii; **Ruth Spáčilovou** jsem znal jen z vyprávění, s **Marií Ulbrichovou** (před tím Malkovskou) jsem se v době po r. 1989 několikrát viděl, po dvě volební období byla starostkou Jíloviště - to ale patří do jiné kapitoly Pamětí.

Velice výraznou osobností byl manžel Marie, roz. Smetánkové (zubní lékařky) **Jan Kučera**, rodák z Proseče u Skutče, jeden za zakladatelů našeho smíchovského sboru, "farář Milady Horákové", velký antikomunista a zároveň i horlivý kritik všeho, co se v církvi aktuálně dělo. Kučerovi měli dva syny, matematika Honzu, snad biologa Pavla a dceru Noemi (Emušku, chemička). S Honzou jsem se někdy viděl, třeba při příležitosti, kdy vezl autem babičku, Pavla jsem asi vůbec nepoznal, s Emuškou, provd. Pažoutovou, jsem se viděl někdy už jako ženatý. S Honzovou prací jsem se setkal, když jsem v SNTL redigoval encyklopedii Aplikovaná matematika. Jemu byla při přípravě svěřena část "Základy matematické analýzy", jenže on po r. 1968 emigroval a práci po něm převzal Dr. Vladimír Doležal.

O příbuzných ze strany dědečka Karla toho vím moc málo. Jeho sestru Annu ("tetu Andulku") jsme jednou navštívili na Starém Brně, jeho synovec **Karel Nečas** bydlel nějaký čas v ulici Za strašnickou vozovnou u své tehdejší manželky **Aleny**, roz. Deylové⁷, snad volejbalové reprezentantky.

V Brně žil i tatínkův bratranec **Fanda Plachý**, učitel matematiky. Nemýlím-li se, jeho maminka Vlasta byla dědečkovou sestrou. Tatínek ho měl rád, ale vídali se jen zřídkakdy a já jsem ho poznal až jako dospělý (snad se o tomto setkání na příslušném místě zmíním).

Říjen, listopad 2017

Téměř jako příbuzné jsme s Jardou vnímali **rodinu Antkovu**. Sochař **Jožka Antek** (1911-1999) byl tatínkovým kamarádem od mládí; jako dítě bydlel v Rajnochovicích, podle posledního okresního dělení patřících sice do kroměřížského okresu, ale Jožka

⁷ S jejím otcem jsem se pak setkal při několika různých příležitostech - chodil na Jiřího nám. k baptistům, pracoval v Tesle Karlín, na stará kolena tam obhospodařoval Závodní klub v restauraci u Zábranských v Křižíkově ulici, který si pronajímala MFF pro náš postgraduál. I na tato setkání s p. Deylem rád vzpomínám.

navštěvoval gymnázium ve Valašském Meziříčí, k čemuž mu finančně přispívala i moje babička, která žila z vdovského důchodu (ovšem po gymnázijním profesorovi). V Praze se pak Jožka připravoval na sochařství, a bydlil na špejcharské "Kolonce" na témže pokoji jako můj tatínek, při čemž kamarádství přerostlo v přátelství. Jožka byl velice příjemný a přátelský a měli jsme ho moc rádi. Jako sochař byl na volné noze, avšak měl celkem pravidelný přísun restaurátorských zakázek z Pražského hradu. Jeho manželka Míla, snad středoškolská profesorka matematiky a deskriptivy, byla o dost vážnější. Antkovi měli dva syny, Michaela (1947-2005) a Daniela (snad *1949), a bydlili v Tychonově ulici na Hradčanech (u dnešní stanice Hradčanská). Jako rodiny jsme se navštěvovali. Jožku a Mílu jsme s Jardou oslovovali *strýčku* a *tetičko* a tykali jsme jim; nemýlím-li se, Jožka byl Jardovým kmotrem.

Jožka byl, jak se na umělce sluší a patří, bohém. Antkovi měli chalupu v Jizerských horách, snad v Horním Maxově. Jožka se tam jednou na počátku zimy rozjel. Vyzrazil oblečen zcela měšťsky, protože v chatě byly věci na vhodné převlečení. Leč na hlavním nádraží se mu nějak zalíbil rychlík do Košic, a tak místo do Jizerských hor se vydal do Tater, kde ovšem žádné vhodné oblečení neměl. Vzpínám, že něco turistického (už nevím, co to bylo) tam na sněhové pokrývce v kravatě a nízkých botách podnikl.

Jak jsme my synové stárli a naše zájmy i kontakty se vyvíjely, rodinné styky se pomalu tlumily a v kontaktu zůstávali jen tatínek s Jožkou. Když jsem byl asi v 2. ročníku na Matfyzu, potkal jsem se několikrát v albertovské menze či v podolském bazénu s Míšou, který svůj vysokoškolský život začal na Katedře užití geofyziky PŘF UK, vedené slavným polárníkem Františkem Běhounkem. Nějak se mu tam však nelíbilo a odešel na Elektrotechnickou fakultu ČVUT, kde vystudoval elektroakustiku a stal se v tomto oboru špičkovým odborníkem. Jeho dílem, které sice nebývá s jeho jménem spojováno, avšak mělo ohromný historický a politický dopad, bylo ozvučení Václavského náměstí při demonstracích v listopadu 1989.

Dalším tatínkovým kamarádem, s nímž a jeho manželkou jsme byli jako rodina v kontaktu, byl etnograf PhDr. Emanuel Baláš; pocházel z nějaké vesnice těsně u Valašského Meziříčí. S manželkou Olgou⁸, roz. Palackou (z rodiny slavného historika), byli bezdětní. Možná i proto k nim do Polské ulice na Vinohradech jezdívali rodiče bez nás. Společně s Balášovými jsme jezdívali do Říčan na menší tiché koupaliště asi 600 m za známým koupalištěm "U Jurečka" a koupání jsme spojovali s procházkami lesem; o etnografii jsem sice zájem neprojevoval, ale s velkým zájmem jsem poslouchal zkušenosti Dr. Baláše s fotografováním na úzký film. A protože Balášovi měli zahradu v zahrádkářské kolonii nedaleko od nás, zhruba v místech, kde je teď severní větev Zvěřinovy ulice, těsně vedle tehdejší výtahové koleje žižkovského nákladového nádraží, zvali nás tam na třešně, jejichž konzumování mi ještě zpříjemňovaly zvuky z nedalekého železničního posunu.

⁸ PhDr. Olga Balášová pracovala s tatínkem v Ústavu pro českou literaturu ČSAV a seděli spolu dokonce v téže pracovně.

Dr. Baláš byl katolík, jeho manželka byla baptistka. Když jsem později byl Dr. Balášovi na pohřbu, mile mě překvapilo, že ho pohřbíval baptistický kazatel Stanislav Švec.

Emanuel Baláš měl aspoň dva bratry. Tatínek k nim občas na okraj Valašského Meziříčí jezdíval. Pokud si vzpomínám, bydlil tam František, zatímco Miloš (JUDr.) žil v Novém Jičíně, kde na radnici (oficiálně na Městském národním výboru) dělal referenta přes romskou otázku. Samozřejmě byl komunistickými úřady patřičně sledován. Byl katolík, a to nejen formálně, jít v neděli do kostela považoval za samozřejmé, nicméně v N.J. si netroufal. A tak k jeho pravidelnému nedělnímu programu patřila cesta přes kopce do nějakého vzdálenějšího, novojičínskými funkcionáři snad nesledovaného kostela, a samozřejmě také zpátky.

Zatímco mezi pražskými příbuzenskými styky převládaly ty s příbuznými z maminy strany, z okruhu jejích dávných kolegů či přátel jsme s nikým v pravidelném kontaktu nebyli. Díky mamince ovšem vznikly další rodinné přátelské kontakty, které časově zasahují do závěru mého pobývání na druhém stupni školní docházky. Maminka pravidelně navštěvovala biblické hodiny ve strašnickém sboru, a tam biblický výklad míval **prof. Novotný**⁹, který bydlel v naší ulici asi 400 m východně od nás. Hovořit s ním o Bibli a o víře vůbec bylo zajímavé, a asi na večerních cestách z biblických hodin domů se zrodil nápad, že nás občas manželé Novotní navštěvovali.

A maminy zájem o výchovu a vzdělávání ji nejen přivedl na občasné veřejné přednášky **PhDr. Karla Kořínka**, tehdy odborného pracovníka Výzkumného ústavu pedagogického¹⁰, ale i inspiroval k tomu, aby s ním po přednášce diskutovala, a při tom se dověděla, že působí jako kazatel v Křesťanských sborech, v církvi, o níž jsme před tím nevěděli a která byla nějaký čas v ilegalitě; Dr. Kořínek ji pozval do jejich shromáždění, která byla v neděli a ve středu večer v modlitebně husitské církve v činžovním domě v Kalininově (dnešní Seifertově) ulici. Kořínkovi měli dvě dcery, Helenu (provd. Turoňová) a Jitku; několikrát jsme se s nimi navštívili, případně vyšli i na společnou procházku (ale to asi bylo až v době, kdy už jsem nebyl školou povinný).

Styky s příbuznými a přáteli jsem přijímal jako přirozenou a příjemnou součást života. Patří k mým milým a vděčným vzpomínkám na dobu dětství mládí.

Dopsáno 18.11.2023

⁹ Viz též kap. 4.5, 9.2 a 9.3.

¹⁰ Později, po většinu doby, kdy jsme se s Kořínkovými stýkali, dělal Dr. Kořínek z rozhodnutí vládnoucí strany závozníka.